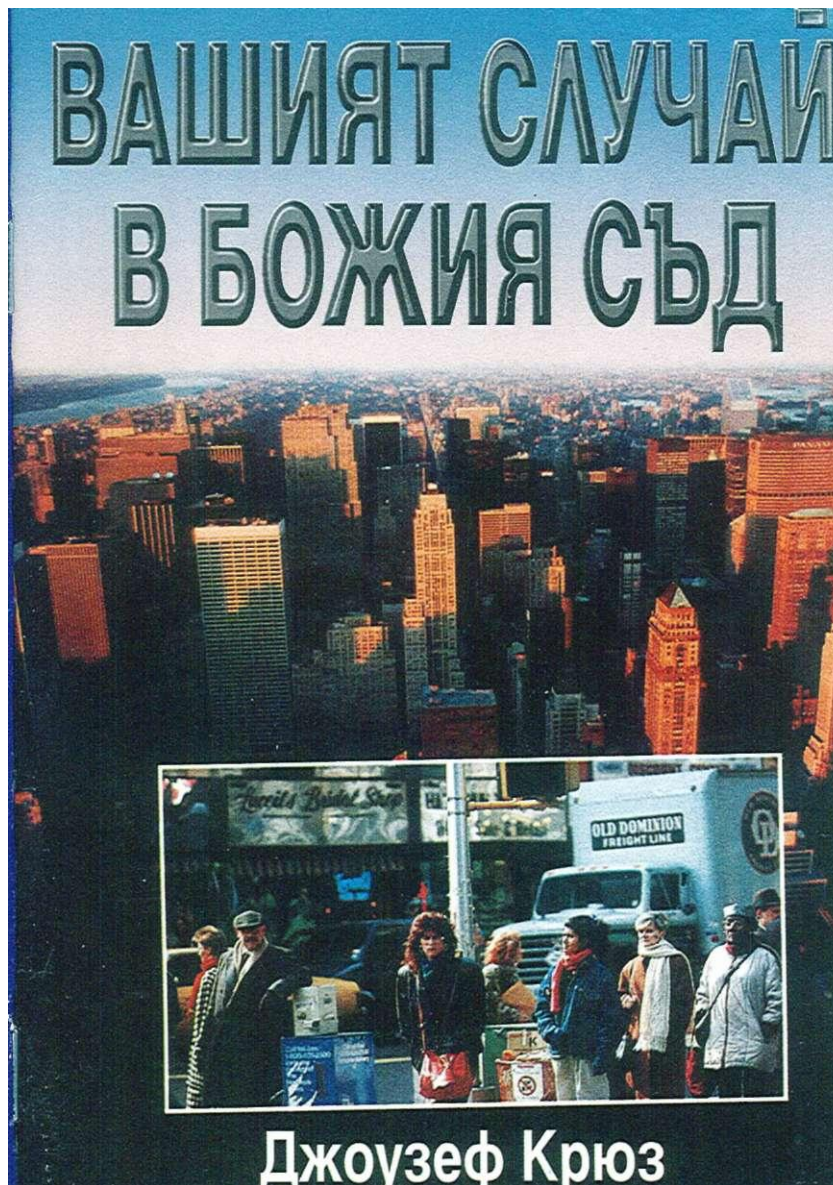

ВАШИЯТ СЛУЧАЙ В БОЖИЯ СЪД

- Как се осъществява небесното правосъдие?
- Исус Христос - „Божият Агнец, Който носи греха на света” - какво означава това?
- Небесното светилище - съществува ли и днес?
- Какво се случва, когато Божият съд заседава?
- Какво ще стане, когато бъде повикано вашето име?

КАКВО КАЗВА БИБЛИЯТА?

На трийсетгодишна възраст Исус Христос напуска дърводелската работилница в Назарет и се отправя към реката Йордан, където Йоан Кръстител проповядва своята сурова вест на покаяние. Може би те се срещат за първи път, но веднага щом Исус навлиза в групата слушатели, Йоан посочва към Него и казва: „*Ето Божия Агнец, Който носи греха на света.*” (Йоан 1:29)

Какво има предвид пророкът с тези загадъчни думи? Защо нарича Исус „агне” и как може Той да носи греховете на света? За да получим отговор, е необходимо да се отдалечим от бреговете на Йордан и да се върнем стотици години назад във времето на чудото при Червено море.

ВАШИЯТ СЛУЧАЙ В БОЖИЯ СЪД

Джоузеф Крюз

© Превод от английски: Бойка Иванова

Редактор: Нели Петрова

Компютърно оформление: Издателство „Нов живот”

Компютърен дизайн на корицата: Владимир Балун

© Издателство „Нов живот”, 2001

ISBN 954-719-157-8

Богатият символизъм на Божия храм

ИЗРАИЛ току-що е освободен от египетско робство и е в началото на дълго, изморително пътуване през Синайската пустиня. Бог е извършил чудеса, за да ги освободи от жестоките им поробители, и сега призовава Мойсей да се изкачи на планината, където ще му даде важни наставления. В самотното уединение на Синайската планина Бог разкрива за първи път пред човешки очи тайните на Своята обител в небесата. Мойсей получава миниатюрно опи-

сание на велката тронна зала в небесното светилище. Инструкции са следните: „Нека да Ми направят светилище, за да обитавам между тях. По всичко, което ти показвам -образа на скинята...“ (Изход 25:8, 9)

Когато се връща от планината, Мойсей предава точните подробности за построяването на храм, където Бог ще общува със Своя народ по време на пребиваването си в пустинята. По необходимост той трябва да бъде направен от леки материали, които да могат лесно да се разглобяват и да се сглобяват отново, когато израилтяните ще отседат по време на пътуването си.

За тази изключително важна поръчка Мойсей събира всички даровити занаятчии и майстори в Израил. Те започват работата, като внимателно следват точните инструкции, взети от модела, който Мойсей вижда в планината. Около шест месеца по-късно работата приключва и Бог изразява одобрението Си, като изпраща облак на слава да обгърне святата постройка.

Преносимата скиния е около 17 на 5 метра със заграден двор, който гледа на изток. Тежката завеса, която се спуска от тавана до пода, разделя правоъгълната сграда на две отделения. По-голямото се нарича Светая и там са разположени три специални предмета - златен светилник отляво, маса с присъствени хлябове отдясно и златен кадилен олтар точно пред завесата.

Във второто отделение, наречено Пресвято място (или Светая Светих), има само един предмет - ковчегът на завета. Това е сандък от акациево дърво, обкован със злато. Вътре са плочите с Десетте заповеди. Върху ковчегата се намира тронът на милостта, символизиращ мястото в небето, където е Божието присъствие. В най-святото от всички места на земята се намира шекината - ярко осветено от

Божията слава място. От двете страни на ковчегата има два ангела, изработени от злато, които с по едно от крилата си образуват свод над трона на милостта, а самите те гледат благоговейно към ковчегата и неговото съдържание.

Защо изискванията към това временно светилище са толкова подробни и защо Бог нарежда на Мойсей да го направи точно според модела, който му е показан? Отговорът ще дойде от само себе си, след като разберем символите на ежедневните богослужбени церемонии в скинията, наредени от Небето за всеки израилтянин.

Посредством предписаните обреди и жертвоприношения се поситига опрощение на греха и може да се получи изкупление за личната и за националната вина. Накратко системата за изповед действа по следния начин: Ако някой мъж или жена съгреша, трябва да донесе агне без недостатък в двора на светилището. Там на олтара за жертвоприношение човекът трябва да изповяда греха си над животното и после да го заколи със собствената си ръка. Ясно е, че невинното животно естествено представлява бъдещия Месия и чрез вяра хората прехвърлят греховете си върху агнето, приемайки заместническата смърт на Спасителя лично за себе си. Като проливат кръвта Му със собствената си ръка, те постоянно си напомнят, че грехът означава смърт и че могат да получат прощение само чрез изкупителната смърт на Друг.

Стоящият наблизо свещеник взема малко от кръвта и я занася в първото отделение (или Святото място), където я поръсва пред завесата. Греховете на каещия се човек се прехвърлят върху агнето и след това върху свещеника чрез кръвта. В края се „записват“ в светилището чрез поръсването на кръвта. Ден след ден в продължение

на цяла година греховете се натрупват в светилището чрез ежедневната служба на свещениците в Святото място.

После идва Денят на умилоствението, когато докладът с греховете на хората се прехвърля за последен път. Този ден винаги се пада на десетия ден от седмия месец и се нарича „Очистване на светилището“. Споменатият гържествен ритуал (Йом Кипур) се почита от всеки еврей като ден па съд. Изличаването на греховете, записани чрез жертвената кръв, се извършва символично от първосвещеника, които влиза сам в Светая Светих и поръсва кръв от козел.

Има голямо значение как се избира този специален козел от двете животни, които се докарват в двора в Деня на умилоствението. Само един човек, първосвещеникът, има право да провежда споменатата изключително важна годишна церемония. Той хвърля жребий, за да определи кое животно да бъде заклано като „козел за Господа“ и кое да бъде пропъдено като „козел за отпущане“.

Докато първосвещеникът изповядва греховете на Израил над козела за Господа и убива животното на олтара в двора, цялото събрание изпитва душите си в пост и молитва. Предстои да се определи съдбата им пред трона на милостта в светилището. Ако някой има грехове, които не са изповядани и записани в светилището, те не могат да се поемат от кръвта на изкуплението. Този мъж или жена бива убит и се изнася извън лагера. Първосвещеникът преминава сам през завесата, попръсква от кръвта върху трона на милостта и така очиства всички грехове от светилището. Когато излиза от Светая Светих, окончателното изкупление е извършено и символичният съд за греха и неговото възмездие е приключил.

Последното действие на първосвещеника е да положи ръцете си върху главата на козела за отпущане, който след това се извежда в пустинята, за да загине там сам. Така образно се представя окончателното прехвърляне на вината и наказанието върху Сатана, който има участие в греховете на всеки човек. Отпускаемият козел не представлява Христос, защото жертвеното животно е избрано преди това чрез жребий. Освен това отпускаемият не пролива кръв и следователно няма участие в изкуплението. Сатана от друга страна трябва да понесе наказанието за участието си във всеки извършен грях. Той няма как да понесе вината на хората, защото тя е вече премахната при поръсването на кръвта за умилоствение. Ще понесе възмездието за своята собствена вина в края на хилядата години в „пустинята“ на самотата. Всичко това е символизирано чрез изгонването на отпускаемия козел и оставянето му да умре сам в пустинята.

Времето не ни позволява да изследваме богатството на символизма на Божия храм, който осветлява почти всеки аспект от великия спасителен план. За Христос - жертвеното Агне - се загатва предварително чрез присъствениите хлябове, тамяна, светилниците, трона на милостта, но преди всичко чрез първосвещеника, който внася жертвената кръв в Светая Светих - в присъствието на Бога. От библейската книга „Евреи“ скоро ще научим, че всички земни храмови символи се изпълняват чрез службата на Исус Христос в небесното светилище. Как и кога Той започва тази свещеническа дейност, това е вълнуващата тема от най-впечатляващото видение на пророк Даниил. Докато разглеждаме Даниил, 8 и 9 гл., значението на светилището ще ни става все по-ясно.

Видението на пророк Даниил за очистването

КНИГАТА НА ПРОРОК ДАНИИЛ, 8 гл. започва с представянето на един пророк, военнопленник от войната с Вавилон. Ерусалим е в развалини и повечето израилтяни са отведени като пленници във Вавилон. Въпреки че Даниил е принуден да служи като роб в двореца на Валтасар, мислите му са насочени специално към опустошения храм в Ерусалим. Той разбира, че пророчеството за седемдесет години в изгнание е към края си и сърцето му копнее да види възстановяването на Божия храм и неговите служби.

В тази обстановка Даниил получава видение, в което овен и козел се бият до смърт. Пръво излиза овен с два рога, който *„постъпваше по волята си и се носеше горделиво“* (Даниил 8:4). След това от запад идва козел с *„бележит рог между очите“* и напада овена. В схватката надвива козелът, счупва рогата на овена и се *„възвеличи много“*. Но *„когато заякна, голелгият лгу рог се счупи, вмес- то който излязоха четири бележити рога...“* (Даниил 8:8)

По-нататък във видението пророкът вижда *„малък рог“* да излиза от един от четирите рога на козела. За негово учудване този малък рог *„наголемя твърде много“*, дори се възвеличава до Бога и *„гръшна истината на земята“*.

Накрая Даниил чува разговор между двама святи. Единият задава въпрос, а отговорът на другия дава лъч на надежда на пленения пророк. Въпросът очевидно засяга именно темата, която го тревожи - възстановяването на храма в Ерусалим. *„Докога се простира видението, когато светилището и множеството 'ще бъдат по-*

тъпквани?“ (Даниил 8:14) Отговорът е: *„До двехиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти“* (Даниил 8:14).

Обяснението

КОГАТО ВИДЕНИЕТО свършва, Бог изпраща ангел Гавриил да обясни значението на това, което Даниил вижда. Относно животните той казва следното: *„Двата рога на овена, който си видял, са царете на Мидия и на Персия. Буйният козел е гръцкият цар и големият рог между очите лгу е първият цар.“* (Даниил 8:20, 21)

Обяснението за империята, които идват една след друга, не е ново за пророка, тъй като преди това е имал друго видение за развитието на света. Той знае за Мидо-Персийското и за гръцкото царство на Александър Велики, които ще дойдат след Вавилон. Знае и за четвъртото царство на Рим, и за това, как по-късно ще се яви богохулният *„малък рог“* и ще предизвиква и потъпква Божия закон и управление. Обяснението на ангел Гавриил за бъдещото развитие на събитията е от огромен интерес за държавника Даниил. Но неговата най-голяма тревога е възстановяването на Божия храм. Той желае да научи още за края на запустението и за очистването на светилището. С нетърпение чака ангелът да обясни тайнствения разговор между двамата святи. Представете си разочарованието му, когато ангел Гавриил отминава целия въпрос с думите: *„Казаното видение за денонощията е вярно; все пак обаче запечатай видението, защото се отнася до далечни дни.“* (Даниил 8:26)

Очакването на Даниил е толкова голямо, щото той е сломен от идеята, че очистването се отнася „за далечни дни“ и трябва да бъде „запечатано“, докато дойде времето да бъде разбрано. Той описва реакцията си: *„Тogaвa Аз, Даниил, примрях и боледувах няколко дни. После станaх и върших царските работи. А чудех се за видението, защото никой не го разбираше.“* (Даниил 8:27)

Моля ви да обърнете внимание, че единствената част от видението, която не е обяснена, е последната, отнасящата се за светилището. Проблемът за периода от 2300 денонощия и провеждането на службите в храма обременява душата му. Даниил започва да се моли Бог да удовлетвори желанието му да разбере тази част от видението. Повечето от текста на девета глава представлява горещата молитва на пророка към Бога да прости на народа Си отстъпничеството му и да възстанови обичния град и храма. *„Осияй с лицето Си върху запусълото Си светилище... Виж опустошенията ни и града, който се нарича с Твоето име.“* (Даниил 9:17, 18)

Докато се моли, ангел Гавриил, *„когото бях видял във видението по-напред“*, се приближава до него и му казва: *„Сега излязох да те направя способен да разбереш... Затова размисли за работата и разбери видението.“* (Даниил 9:22, 23) Кое видение Даниил е призован да разбере? В кое видение ангел Гавриил му се е явил преди? Коя част от видението е останала необяснена? Отговорите на тези въпроси са очевидни. Гавриил говори за периода от време в Даниил 8 гл. Тук очакваме да завърши обяснението за 2300-та денонощия, в края на които *„светилището ще се очисти“*.

Този път Даниил не е разочарован. Ангел Гавриил веднага започва да обяснява това пророчество. *„Седмдесет седмици са определени за хората ти и за святия ти град.“* Думите му разкриват две важни неща. „Определени“ в еврейския оригинал звучи „отрязани“. Откъде обаче са „отрязани“ тези 70 седмици? Припомнете си, че това е обяснението на тайнствения разговор за 2300-та денонощия. Така че 70-те седмици са отрязани от началото на този период и са предназначени за хората на Даниил, т.е. за евреите, за определена цел. Следващите думи на ангел Гавриил разкриват защо този период е отделен за тях. *„За въздържане на престъплението, за довършване на греховете, за правене на умилоствение за беззаконието и да се въведе вечна правда, да се запечата видението и пророчеството и да се помаже Пресветия.“* (Даниил 9:24)

Веднага разбираме, че тези думи се отнасят за Месия. Той е трябвало да дойде чрез избрания народ, народа на Даниил: и че 70-те седмици са били срокът за изпитание за Израил и да се види как ще се отнесат с Месия. За да се разбере кога започва и кога свършва тяхното изпитание, е необходимо да разгледаме един важен принцип в тълкуването на пророчествата. В символичното прочетство един ден символизира една година: В Езекиил 4:6 Бог казва: *„По един ден ти определих за всяка година.“* Същият принцип се повтаря и в Числа 14:34.

Това означава, че всъщност имаме работа с период от 2300 години, а не с буквални дни. Ето защо не е чудно изявлението на ангела, че тези неща се отнасят за *„далечни дни“*. Това видение представлява най-дългият в цялата Библия пророчески период.

Началото и краят?

СЕГА Е НЕОБХОДИМО да установим кога започва и кога свършва той. Вече знаем какво става в края- „свещилището ще се очисти“. Знаем също, че първите 70 седмици са „отрязани“ за изпитание на еврейския народ. Със следващите думи на ангела „пъзелът“ започва да се нарежда: *„И тъй, знай и разбери: от времето, когато излезе заповед за възстановяване на Ерусалил, до Христа Владика са седмст седмици и шестдесет и две седмици...“* (Даниил 9:25 - Син. пр.)

Вече разполагаме със специално събитие, което отбелязва началото на пророчеството. Гавриил обяснява, че от заповедта за възстановяването на Ерусалим до появата на Месия ще изминат 62 седмици. Тук началото на 2300-та денонощия е ясно уточнено. Началната точка е свързана с указа на Артаксеркс, записан в Ездра 7:12, 13: *„Аз издавам указ, щото всички, които са от израилевите люде, от свещениците и от левитите в царството ми, които биха пожелали доброволно да идат в Ерусалил, да отидат с тебе.“* Пълният текст на този указ се отнася за възстановяването на стената и храма на стария Ерусалим. Исторически е установено, че датата на тази заповед е 457 г. пр. Хр.

С помощта на малко математика ще установим действителната начална дата на земното служене на Исус Христос. Ангелът казва, че Месия ще се появи 69 „пророчески седмици“ след датата 457 г. пр. Хр. Когато приложим библейското правило „ден-година“ получаваме числото 483 и достигаме до 27 г. сл. Хр. Дали Христос се появява точно тогава? Думата „Месия“ означава „Помазаник“ и именно в тази година Исус получава Своето не-

бесно помазване при кръщението Си в река Йордан. Божият Дух слиза на Него и Той започва службата Си като специално помазан от Бога. Чрез изучаването на това пророчество евреите са могли да установят точната година на явяването на техния Спасител.

Сега забелязваме нещо много интересно. Седемдесет седмици (или 490 години) са „отрязани“ от 2300 денонощия/години и са предназначени специално за евреите. Предсказано е, че Месия ще дойде след 69 седмици (или 483 години). Шейсет и деветте седмици свършват през 27 г. сл. Хр. и една седмица по-късно (т.е. седем години по-късно) отделеното за евреите време приключва през 34 г. сл. Хр. В тази година изпитанието за евреите като народ завършва. Те отхвърлят Месия и убиват дякон Стефан с камъни. След сцената на мъченичеството му покаяният Павел е изпратен като апостол на езичниците. Той заявява: *„Понеже Го [Исус Христос] отхвърляте... ето, обръщам-те се към езичниците.“* (Деяния 13:46)

На седемдесетата седмица трябва да се отдели специално внимание. От кръщението на Месия до отхвърлянето на евреите трябва да изминат седем години. Специално събитие отбелязва средата на седемдесетата седмица. Ангел Гавриил продължава обяснението си, като уточнява кога Месия ще бъде „посечен“: *„В половината на седмицата ще направи да престанат жертвата и приносът.“* (Даниил 9:27)

Всички признават, че завесата в храма се е раздрала отгоре надолу в момента на смъртта на Исус Христос (Матей 27:50,51), с което Бог слага край на еврейската старозаветна жертвена система. Символът намира своя първообраз. Истинският Божи Агнец вече е принесен и няма нужда от повече символични жертвоприношения. Исус е

посечен „в средата на седмицата“, с което „приносът и жертвата“ престават. Не е трудно да си представим, че средата на тези седем години е три и половина години, считано от който и да е край. С други думи това е именно средата между 27-ма и 34-та г. сл. Хр. Дали Исус Христос наистина е умрял тогава? Исторически факт е, че той е живял и проповядвал само три и половина години след кръщението Си. През 31 г. сл. Хр. Той е разпънат на кръста. Какво удивително изпълнение на едно от най-прецизно точните пророчества в Писанията! Според думите в пророчеството Помазаният се е появил именно 483 години след заповедта за съграждането на Ерусалим.

Определените събития и години отдавна са се изпълнили. Спасителят е бил „посечен“ в средата на седемдесетата седмица и в края ѝ евреите са отхвърлени като нация.

„Очистването на светилището“ през 1844 г.

ДО КРАЯ на пророчеството от 2300 денонощия обаче остават още 1810 г. Окончателната година е 1844-та. Според пророчеството на Даниил това е датата, в която „светилището ще се очисти“. Пророкът е очаквал с нетърпение да бъдат възстановени в ерусалимския храм службите за Деня на умилостивението, но сега разбира, че Гавриил вижда това събитие далеч в бъдещето. Очевидно е, че пророчеството се отнася за още много векове след идването на Месия.

Стигаме до сложен въпрос. Как може Светая Светих да бъде очистена от записите с греховете през 1844 г.? Ис-

торията ни казва, че по това време вече няма земно светилище. Еврейският храм е бил разрушен през 70 г. сл. Хр. Тогава? Има ли друго светилище освен земното? Какво казва Библията? Мойсей е направил земното светилище според ОБРАЗЕЦА на небесното. Небесното светилище е ИСТИНСКАТА СКИНИЯ и е толкова реално, колкото и земното му копие, което Израил построява в пустинята. Следователно то е, което трябва да се очисти през 1844 г. Според символичната храмова служба първосвещеникът извършва последното изкупление или ДЕЛОТО НА СЪДА по време на тържественото годишно влизане в Светая Светих. Изпълнението на първообраза означава, че истинският Първосвещеник Исус Христос трябва да извърши същото в истинския небесен храм.

Книгата „Евреи“ ни уверява, че всичко, което е загатнато чрез символа на земното светилище, ще се изпълни в небесното от небесния Първосвещеник. „/й/е имаме такъв Първосвещеник, Който седна отдясно на престола на Величието в небесата, като служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е поставил, а не човек.“ (Евреи 8:1, 2)

Стигаме до важен въпрос - дали службите в земното светилище представят дейността, която Исус извършва в истинския храм в небето. За свещениците левити в кн. „Евреи“ се казва, че. „служат на онова, което е само образ и сянка на небесните неща, както бе заповядано на Мойсей, когато щеше да направи скинията; защото „Вниглавай - ггу каза Господ - да направиш всичкото по образа, който ти бе показан на планината.“ (Евреи 8:5)

Тук боговдъхновеният писател обяснява защо Бог е изисквал от Мойсей да направи прецизно точно копие на

модела, показан му в планината. Земното светилище трябва да бъде „символ (образ) или сянка“ на служенето на Христос пред Бог-Отец. Наблюдавайки службата на земните свещеници в двете отделения на земното светилище, хората могат да получат разбиране за специалното застъпническо служене на Христос след възнесението Му в небесата. Евреи 9:1-10 дава подробно описание на ежедневната и годишната очистваща служба в земното светилище, което е „образ и сянка“ на небесното. След като представя тържественото влизане на първосвещеника в Светая Светих в Деня на умилоствението, ап. Павел пише: „С това Светият Дух показваше, че пътят за в светилището не е бил открит докато е стояла още първата част на скинията.“ (Евреи 9:8)

Кога точно?

СТИХЪТ ЯСНО ПОСОЧВА, че Христовото служене в истинското небесно светилище ще започне едва след като земното изпълни своята символична роля като символ и сянка. След като се възнася, Исус Христос влиза в първото отделение на небесното светилище, както става ясно от видението на Йоан, който Го описва като ходещ сред светилници (Откровение 1:13). С това се изпълнява символът, отговарящ на службата в Светая на земята. В небесната Светая Христос не принася кръв от агнета и козли, „но влезе веднъж завинаги със Своята собствена кръв и придоби за нас вечно изкупление.“ (Евреи 9:12)

Със същата сигурност, с която се изпълнява ежедневната служба, Христос трябва да реализира символа и

на годишната посредническа служба в Светая Светих. Ал. Павел пише: „Не за да принася Себе Си лтого пъти, както първосвещеникът влиза в светилището всяка година с чужда кръв (иначе той трябва да е страдал лтого пъти от създанието на света), а на дело в края на вековете се яви веднъж, за да отлихне греха чрез пожертването на Себе Си. И тъй като е определено на човеците веднъж да ул-ират, а след това настава съд, така и Христос, като беше принесен веднъж, за да понесе греховете на лиозина, ще се яви втори път, без да илга работа с грях, за спасението на онези, които Го очакват.“ (Евреи 9:25-28)

Не отминавайте без внимание връзката на думата „съд“ с дейността на Исус Христос в Светая Светих. Не е необходимо Той да влиза там всяка година, но само веднъж „в края на вековете“. Дейността Му по почистването на небесното светилище от греха е абсолютно задължителна, за да се изпълни символът на т.нар. Ден на умилоствението от земния храм. Библейското становище по този въпрос е недвусмислено и неопровержимо. „Почти люга да кажа, че по закона всичко с кръв се очиства и без проливането на кръв няма прощение. И тъй, необходимо беше образите на небесните неща да се очистват с тия жертви, а самите небесни - с жертви по-добри от тях. Защото Христос влезе не в ръкотворио светилище, образ на истинското, но в салите небеса, да се яви вече пред Божието лице за нас.“ (Евреи 9:22-24)

Каква е необходимостта?

КАКВА Е НЕОБХОДИМОСТТА НЕБЕСНОТО СВЕТИЛИЩЕ да се очисти в съответствие с почистването на символичното земно светилище? Да се очисти - от как-

во? От изповяданите грехове, положени върху светилището от покаяните се грешници, разбира се. В земната скиния греховете са се внасяли чрез погръскването на жертвената кръв. В небесното светилище това става чрез книгите, споменати във величествената сцена на Божия съд в Откровение 20:12: *„Едни книги се разгънаха, разгъна се и друга книга, която е Книгата на живота; и мъртвите бяха съдени според делата си по написаното в книгите.“*

Кога се очиства земното светилище? В Деня на умилоствението (Йом Кипур), наричан още „великият съден ден“.

Кога се очиства небесното светилище? Когато Христос, нашият Първосвещеник, премине в небесния храм от Светая в Светая Светих.

Кога ще се случи това според библейското проочество? *„До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти.“* (Даниил 8:14)

Несъмнено става ясно, че пророчеството за 2300 денонощия/години завършва през 1844 г. сл. Хр.

Колко тържествено важна е мисълта, че от тази година насам вече живеем във времето на съда! Христос сега провежда службата в Светая Светих и докладите за живота на всеки човек ще бъдат прегледани по време на този съд.

Защо е необходим съд

НЯКОЙ МОЖЕ ДА ПОПИТА защо е необходим подобен съд преди Пришествието. Защо ап. Павел заявява, че е *„необходимо образите на небесните неща да се очистват“*? Докладите с греховете трябва да се разг-

ледат, за да се определи кой е за спасение. Спомнете си: *„... мъртвите бяха съдени според делата си по написаното в книгите“*. Изследователният съд трябва да се проведе преди Христос да дойде и да приведе присъдата в изпълнение. По време на пришествието Му непокаяните ще бъдат „посечени“ от величието на Неговата слава. В момента става отделянето на спасените от изгубените. Очевидно е, че „книгите“ трябва да се прегледат преди идването на Господ Исус Христос на нашата земя, за да се определи кой ще бъде спасен и кой - не.

Напускайки Светая Светих, Исус ще е завършил последното умилоствение. Изпитателният срок за света ще е приключил така, както за евреите е приключил в Деня на умилоствението, след като първосвещеникът е завършил дейността си в земното светилище. След това Христос ще остави настрана свещеническите Си одежди и ще облече царската Си дреха. Ще се провъзгласи заповедта: *„Който върши неправда, нека върши и занаяпред неправда; и който е нечист, нека бъде и занаяпред нечист, и праведният нека върши и занаяпред правда, и святият нека бъде и занаяпред свят. Ето, ида скоро и у Мене е наградата, която давам да отплатя на всекиго според каквито са делата му!“* (Откровение 22:11, 12)

Христос е *„принесен веднъж, за да понесе греховете на мнозина... И ще се яви втори път, без да има работа с грях, за спасение“*. Тогава Той няма да носи греховете ни. Делото Му като Посредник вече ще е приключило и Той ще дойде *„без да илга работа с грях“*, за да донесе наградата за верните Си и да изгълни присъдите, определени според книгите.

Какво е делото на Христос след 1844 г.? Пророк Даниил описва драматична сцена: „Гледах, додето се положиха престоли и Древният по дни седна, Чието облекло беше бяло като сняг и космите на главата Му - като чиста вълна, престолът Му - огнени пламъци, и колелетата Му - пламгнен огън. Огнена река излизаше и течеше изпред Него, лилион служители Му слугуваха и лириади по лириади стояха пред Него; съдилището се откри и книгите се отвориха.“ (Даниил 7:9, 10)

Вие и аз няма да присъстваме лично по време на изследователната фаза на този съд. Всичко ще се извърши „според книгите“. Съдът се провежда сега. Скоро, много скоро и последният случай ще бъде разгледан, и последният грях ще бъде заличен от Книгата на делата. После изследването ще се насочи изцяло към Книгата на живота. „Ако някой не се намери записан в Книгата на живота, той беше хвърлен в огненото езеро.“ (Откровение 20:15) Даниил заявява: „В онава **време** твоите люде ще се отгърват - всеки, който се намери записан в Книгата“ (Даниил 12:1)

Няма по-възбуждаща сцена в цялата Библия от описанието на съда в Даниил 7 гл. Страшното величие на царския трон на Бог-Отец и Неговата славна Личност изпъкват на фона на описанието на съда. Милиарди ангели стоят наоколо като свидетели. След това стих 13 говори за въвеждането на Адвоката, Който представя онези, чийто живот ще бъде изследван. Даниил вижда „в нощните видения Един като Човешки Син идеше в небесните облаци и стигна до Древния по дни и доведоха Го пред Него.“ (Даниил 7:13)

Чии имена

ЧИИ ИМЕНА ще бъдат разгледани по време на съда за „очистване на светилището“, който се провежда днес в тронната зала на Вселената? На всички, които са изповядали Христос и по този начин са записали имената си в Книгата на живота.

Ап. Павел казва за верните си съработници, че „имената им са записани в Книгата на живота“. Ап. Йоан ясно дава да се разбере, че се разглеждат и други книги: „Едни книги се разгърнаха, разгърна се и друга книга, която е Книгата на живота; и лъгъртвите бяха съдени според делата си по написаното в книгите.“ (Откровение 20:12)

В тях е записът на живота на всички хора, заявили, че вярват в спасителните заслуги на Господ Исус Христос. Изповедта на всички хора - от първия умрял до последния жив преди приключване на благодатното време - се сравнява със записаните им думи, мисли и дела. Божият Син заявява: „Не всеки, който Ми казва „Господи! Господи!“, ще влезе в небесното царство, но който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата!“ (Матей 7:21)

Книгите разкриват с прецизна точност дали греховете са били изповядани и прекратени. Хората, приели Христос в цялата пълнота на спасителната вяра и очистване, са записани в книгата като опростени. В споменатата дейност по окончателното изкупление докладът с техните грехове трябва да се изличи сега и имената им - да останат в Книгата на живота. В противен случай ще бъдат изличени от нея и греховете им ще останат в Книгата с докладите за постъпките им. Ап. Йоан пише: „Който победи... Аз никога няма да излича името му пред Отца Си и пред Неговите ангели.“ (Откровение 4:5)

Началото

НЕКА СИ ПРЕДСТАВИМ НАЧАЛОТО на този съд, когато се представя случаят на Авел, първия човек, починал с вяра. Докладът за греховете му е записан в книгата, но срещу всеки от тях е записана думата „опростен“. Авел е имал вяра в идващия Изкупител и е изразил тази вяра, като е принесъл агне в жертва за грях. Адвокатът Исус Христос се изправя пред Бог-Отец, протяга ръцете Си и представя кръвта Си в полза на верния Авел. Докладът с греховете му е изличен и името му остава в Книгата на живота.

Следващото име може да бъде това на Каин, който също е изповядвал, че има вяра в Спасителя. Неговите грехове също са записани в Книгата за постъпките на хората, но там не е записано, че греховете му са простени. Каин не е проявил вяра в Божествения Заместник. Вместо агне той е принесъл плодове от градината си, а „без проливането на кръв няма опрощение“. Посредникът копнее да се застъпи в полза на Каин, но не може да се позове на кръвта Си за човек, който смята, че трябва да бъде приет чрез други средства, а не чрез Божията изкупителна заместническа смърт. Името на Каин се изтрива с дълбока печал от Книгата на живота и греховете му остават неопростени в Книгата със записа на живота му.

Очистването на небесното светилище продължава от 1844 г. до днес, докато великият Първосвещеник не заяви: „Който върши неправда, нека върши и занаяд неправда, и праведният нека върши и занаяд правда.“ Тогава съдбата на всички - и живи, и умрели - ще бъде окончателно решена и запечатана въз основа на този съд.

Какво трябва да бъде мисленето ни

КАКВО ТРЯБВА ДА БЪДЕ МИСЛЕНЕТО НИ в това специално време, когато и нашият случай ще се разгледа от Великия небесен трибунал? Денят на умилюстивението в древния Израил е бил време за изпитване на душата, за молитва и пост, и за тържествена проверка на сърцето. Това състояние на духа би трябвало да характеризира всички, които днес живеят във времето на първообраза на този ден. Съвършената изкупителна жертва вече е принесена чрез смъртта на Исус Христос. Откакто се е възнасял на небето, нашият верен Първосвещеник извършва служба за пълното ни опрощаване. Тази служба продължава и до днес. От 1844 г. обаче се провежда съд в Светая Светих, който засяга всеки един от нас. При това „очистване на светилището“ могат да бъдат заличени само онези грехове, които са изповядани и прекратени. Единствено вярата в кръвта на разпнатия Христос може да ни донесе оправдание и освобождение.

Нашият Адвокат няма изгубен нито един случай! Той се е ангажирал да очисти доклада на вашия и моя живот пред Вселената, но може да приеме само случаите на онези, които имат вяра в жертвената Му кръв. *„И тъй като имаме велик Първосвещеник, Исус Божия Син, Който е преминал до най-високите небеса, нека държим това, което сме изповядали. Защото нямаме такъв първосвещеник, който да не може да състрадава с нас в нашите нелющи, а илхалге Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, без да се открие у Него грях. Затова, нека пристъпвала с дерзост към престола на благодатта, за да придобием лгилоост и да налгерилг благодат, която да полшга благовре- лгенно.“* (Евреи 4:14-16)

Какво облекчение и насърчение е да знаем, че Посредникът е на наша страна, че Той ни защитава и оправдава. Той е бил някога човек с нашето човешко естество в този свят и може напълно да съчувства на нашите изкушения и напрежение. Нека се възрадваме в славната истина за могъщия ни Адвокат и Защитник, Който „винаги живее, за да се застъпва за нас“ и Който в този момент може би предлага заслугите на Своята изкупителна кръв за изличаването на вашите или на моите грехове! Какъв Спасител! Какъв Адвокат! Какъв Приятел!

Поредица „ЖИВЕЙ С ОТВОРЕНИ ОЧИ

„Планета в бунт против Бога“
 „Възкресение и кръщение“
 „Среща в Космоса“
 „Хиляда години след Второто пришествие“
 „Удивителните чудеса на творението“
 „Еволюцията - на изпит пред науката“
 „Забравената Божия заповед“
 „Свята ли е неделята“
 „Защо Бог казва „Помни!““
 „Кой причинява страданието“
 „Раят - мит или реалност“
 „Миг след смъртта“
 „Има ли живот извън тялото“
 „Огънят на ада“
 „Притчата за богатата и бедния Лазар“
 „Духове от други светове“
 „Объркващите стратегии на Сатана“
 „Мислите ли за развод?“
 „Смърт в кухнята“
 „Двата Божии закона“
 „Вашият случай в Божия съд“
 „Окончателната присъда“
 „Цената на Голгота“
 „Кръв зад завесата“
 „Божият отговор на Новия световен ред“
 „Кое е по-лесно - да бъдеш спасен или да бъдеш изгубен“